

Iarnă

de Vasile Alecsandri

Din văzduh cumpăta iarnă cernă norii de zăpadă,
Lungi troiene călătoare adunate-n cer grămadă;
Fulgii zbor, plutesc în aer ca un roi de fluturi albi,
Răspândind flori de gheață pe ai țării umeri dalbi.

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară!
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede pînă nori
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.

Tot e alb pe câmp, pe dealuri, împregiur, în depărtare,
Ca fantasmă albe plopii înșirați se perd în zare,
Și pe-ntinderea pustie, fără urme, fără drum,
Se văd satele perdute sub cărboci albi de fum.

Dar ninsoarea încetează, norii fug, dorul soare
Strălucește și dismiadă oceanul de ninsoare;
Iată-o sanie ușoară care trece peste vâl,
În văzduh voios răsună clinchete de zurgălăi.

Gerul

de Vasile Alecsandri

Gerul aprin și sălbatic strânge-n brațe-i cu jăline
Neagra lucă de pe vale care zace-n amorie;
El ca pe-o mireasă moartă o-mănușă despre zori
C-un val alb de promisoacă și cu țurțuri lucitori.

Gerul vine de la munte, la ferăstrău se oprește
Și, privind la focul vesel care-n sobe strălucește,
El pune flori de iarnă pe cristahul înghețat,
Cînd y rose de zăpadă ce cu drag le-a sărutat.

Gerul face cu-o suflare pod de gheață între maluri,
Pune streșinilor casei o ghirlandă de cristaluri;
Iar pe fete de copile înfloresc trandafiri,
Să ne-aducă viu aminte de-ale verii înfloriri.

Gerul dă anpi de vultur cailor în spornegare,
Ce se-nvec pe câmpul luciu, scotînd aburi lungi pe nare;
O! tu, gerule năprasnic, vin', îndeamnă calul meu
Să mă poarte ca săgeată unde el știe, și eu!

Acceleratul

de George Topircanu

Peste fagi cu vârfuri sure
A căzut amurgul rece.
Înserarea miută trece
Furișată prin pădure.
Spre apus abia s-arată
Printre crengi, întunecată,
O vâpaie de rubin...
Din frunzișurile grele
De-ninopțare, tot mai vin
Glasuri mici de păsărele...
Rezi și palide-n senin
Se ivesc deasupra stele.

Și doadă, dintre dealuri
Se desprinde larg un zvon
Depărtat și monoton,
Ca un murmur lung de ape
Revărsate peste maluri...
Creșterea luncă, mai aproape,
Înplecă văile vecine
De râsunet mare...
Vine!

Fulger negru... trăsnet lung
Dus pe aripi de furtună,
Zguduind până la fund
Zărilor de abia zăruie...
Parcă zboară
Parcă noată
Scapă foc, înghite fum
Și nte-un valvârtaj de fum
Tale-n lung pădurea toată.

A trecut...
Dinspre câmpie,
Vuiet greu de hădărie
Se destramă în tăcere...
Scade-n depărtare...
Pier...

Iar în urmă-l, din tufișuri,
De prin tainice ascunzături,
Se ivesc pe jumătate
Păsărele ciufulte,

Alamote
Și-ngrasote:
— Cine-ê?... Ce-ê?... Ce-a fost pe aici?...
Călpesc cu glasuri mici
Cinteză și pătulă:
Doar un pui de pițoi,
Într-un vârf de fag pitic,
Stă cu penele rului
Și, făcând pe supăratul,
— Ce să fie? Nu-i nimic.
A trecut Acceleratul!

Iepurele

de George Topircanu

Vine lama de la munte,
Peste ape face punte
Și pe câmp fără hotar
Parcă presură zabar.

Uite, colo, moș Vasile,
C-un cojoc de zee e hile
Și cu flinta la spinare
A ieșit la vânătoare.

Dintr-un codru, din tuși,
Iese-un iepure furiș
Și cum scapă pe cărare...
Fuge ca o arătare...

Flinta face bum! Iar moșu
Stă și-și freacă nasu roșu,
Și-nclodă luleaua-și mușcă:
Iepurele fuge pușcă.

Moșului îi vine-n minte
Ca să-l lase înainte:
Fuga-n rariștea de tei
Iepurele e hei-hei!

Ei, ce faci tu, moșulică,
Că n-ai împușcat nimică?
Du-te-acasă binisor,
Că-i mai bine pe cuptor!

Primăvara

de George Topîrceanu

Sub cerdac, pe lăuruscă,
Cum trecură Babele,
A ieșit un pui de muscă
Să-și usuce labele.

Păsările migratoare
Se re-ntorc din tropice,
Găzele depun la soare
Ovă microscopice.

Toată lumea din ogradă
Cântă fără pauză,
Doi cocosi se iau la sfadă
Nu știu din ce cauză.

Un curcan stă sus, pe-o bârnă,
Nu vrea să se bucure
Motul roșu îi atârna
Moale ca un ciucure.

Doar Grivele bătrânul n-are
Cu ce roade oasele
Că de când cu postul mare
Toate i merg de-a rîdoasele.

Pentru câte-a trăi sârmă
Cui să ceară itaune?...
Drept sub nasul lui, motanul
A venit să mearse.

Dar acum i-a prins potala
Și-a început să-l scuture
Peste toată hămălaia
— Trece-n zbor un fluture.

Pe trotuar a alun săltă
Două fete vesele:
Zău că mi vine să mi învârlă
Toate interesele!

După-atâta frig și ceață
Iar s-arată soarele,
De-acum nu ne mai îngheață
Nasul și picioarele!

Cu narcisi, cu crini, cu lotuși,
Timpul cald s-apropie,
Primăvara asta totuși
Nu-i decât o copie.

La Paști

de George Topîrceanu

Lângă pasca cu orez,
Și schimbându-și brusc alura,
Toate-au început cu gura:
— Pîn' la urmă tot nu scapi!
— Ne gîtește de paradă,
— Ne ciocnește cap în cap,
Și ne zvârle coaja-n stradă...
— Ce rușine!
— Ce dezastru!
— Preferam să fim omlet!

— Eu, de m-ar fi dat la cloșcă,
Aș fi scos un pui albastru...
— Și eu, unul violet...
— Eu, mai bine-ar fi să tac!
Așa galben sunt, că-mi vine
Să-mi închipui că pe mine
M-a ouat un cocoșăci!

Aitzi în suflăgerie
Dormitu pe-o farfurie,
Nedăte și mînjite,
Zecă ouă învîrte,
Un ou alb, altu ouat,
Cum mare le-a întrebă:
— Ce vă este hîlpioare,
— Ce vă dăune?
Nu vă ninge, nu vă plouă,
Stați gîtite-n haină nouă,
Parcă Dumnezeu mă ierte,
N-ai fi ouă...
— Sontem fierți!
Zice un ou rotund și frăuș

